

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 178 (2017), Duminica a 18-a după Rusalii
(Pescuirea minunată; Pomenirea Sfântului Siluan Athonitul)

Evanghelia: Luca 5, 1-11*

În vremea aceea pe când Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret, a văzut două luntre stând lângă țărm; iar pescarii, coborâți din ele, își spălau mrejele. Și urcându-Se într'una din luntre, care era a lui Simon, l-a rugat s'o depărteze puțin de la uscat. Și șezând în luntre, din ea învăța mulțimile.

Iar când a încetat să vorbească i-a zis lui Simon: „Du-o la adânc și aruncați-vă mrejele să pescuiți“. Și Simon l-a răspuns: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n'am prins nimic; dar după vorba Ta voi arunca mrejele“. Și făcând aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele. Și le-au făcut semn fărtașilor lor din cealaltă luntre să vină să le ajute. Și ei au venit; și au umplut amândouă luntrile, că mai se afundau.

Și văzând Simon Petru, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: „Ieși de la mine Doamne, că sunt om păcătos...“. Că spaimă îl cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, de pescuitul peștilor pe care îi prinseseră. Tot așa și pe Iacob și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau fărtașii lui Simon. Și a zis Iisus către Simon: „Nu te teme; de acum înainte vei pescui oameni“. Și trăgând ei luntrile la țărm și lăsând totul, l-au urmat Lui.

Despre cunoașterea voii lui Dumnezeu

Arhimandritul Sofronie

(din învățăturile Sfântului Siluan Athonitul)

Sfântul Siluan spunea: “Este bine ca întotdeauna și în toate să căutăm călăuzire de la Dumnezeu, ce și cum trebuie să facem sau să grăim.” Cu alte cuvinte, în fiecare împrejurare în parte trebuie căutată cunoașterea voii lui Dumnezeu și căile spre a o înfăptui. **Căutarea voii lui Dumnezeu este cea mai însemnată lucrare a vieții no-**

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

stre, căci ajungând pe calea ei omul se află cuprins în vecinica dumnezeiască viață.

Cunoașterea voii lui Dumnezeu este cu putință în felurite căi. Una dintre ele este cuvântul lui Dumnezeu, poruncile lui Hristos. Dar în poruncile Evangheliei, în ciuda desăvârșirii lor – sau, mai bine zis, în vârtutea desăvârșirii lor – voia lui Dumnezeu se exprimă în înțelesul ultim, obștesc, pe când omul, de-a lungul vieții sale, întâlnindu-se cu o nesfârșită felurime de împrejurări, foarte adesea nu înțelege cum anume să facă pentru ca lucrarea sa să se afle în șuvoiul voii lui Dumnezeu. Pentru ca lucrarea, înfăptuirea, să aibă sfârșit bun, nu este destul a cunoaște doar expresia obștească a voii lui Dumnezeu în porunci, adică a iubi pe Dumnezeu din toată inima, din toată mintea, din toată puterea, și pe aproapele ca însuși pe sine. **Trebuie încă a primi luminare de la Dumnezeu asupra mijlocului împlinirii în viață a poruncilor; ba mai mult, pentru aceasta avem de neapărată trebuință și de putere de sus.**

Cel ce a agonisit dragostea lui Dumnezeu în inima sa, mișcat de acea dragoste, lucrează după imbolduri apropiate voii lui Dumnezeu; totuși – apropiate, iar nu desăvârșite. Faptul de a nu putea ajunge la deplina desăvârșire duce la neapărata trebuință ca fiecare neconținut să caute cu rugăciune înțeleptire și ajutor de la Dumnezeu. **Nu numai desăvârșirea dragostei este de neajuns omului, ci încă și desăvârșirea atotcunoașterii.** Lucrul ce purcede, după cum se pare, din cea mai bună pornire, are adesea urmări nedorite, și chiar rele. Aceasta pentru că mijloacele sau chipul înfăptuirii fuseseră nu bune, sau pur și simplu nepotrivite pentru împrejurarea dată. Adesea se întâmplă să auzim pe cineva îndreptându-se că a avut intenții bune, dar aceasta nu este de ajuns. Iar viața omenească este plină de astfel de greșeli. Iată de ce, cela ce iubește pe Dumnezeu caută totdeauna povățuire de sus, neîncetat tinzând în lăuntrul său să audă glasul lui Dumnezeu.

Practic, aceasta se săvârșește astfel: fiecare creștin, și mai cu seamă episcopul sau preotul ce se află în fața neapăratei nevoi de a afla într-un anume caz o hotărâre în armonie cu voia lui Dumnezeu, lăuntric se leapădă de toate cunoașterile sale, de gândurile sale preconcepute, de doriri, de planuri, și slobod de tot ce este “al său”, se roagă lui Dumnezeu, luând aminte la inimă, și ceea ce întâi se naște în suflet după o astfel de rugăciune se primește ca fiind o îndrumare de sus. O astfel de căutare a cunoașterii voii lui Dumnezeu printr-o nemijlocită rugăciune, mai cu seamă în nevoie și în necaz, face ca omul, precum spunea Starețul, “să audă în sufletul său răspunsul de la Dumnezeu și să se învețe a înțelege povățuirea lui Dumnezeu (...) Astfel noi toți nevoie avem să ne învățăm a cunoaște voia lui Dumnezeu; dar de nu ne vom învăța, atunci niciodată nu vom cunoaște această cale”. Facerea aceasta, în forma ei mai desăvârșită, presupune deprinderea neîncetatei rugăciuni, cu luarea-aminte în inimă. Însă spre a auzi mai neîndoielnic în sine glasul lui Dumnezeu, omul trebuie să își lepede voia și să fie gata de orice jertfă, asemenea lui Hristos însuși, Care “ascultătoriu S-au făcut până la moarte” (Filip. 2: 8)

Cel ce a pășit pe această cale va reuși numai dacă va fi cunoscut prin cercare cum lucrează harul Sfântului Duh în om, și dacă în inima lui s-a înrădăcinat o neînduplecată lepădare de sine, adică hotărâta respingere a măruntei sale voi “individuale”, pentru dobândirea și săvârșirea sfintei voi a lui Dumnezeu. Unuia ca acestuia i se va desco-peri adevăratul înțeles al întrebării Starețului Siluan către Părintele Stratonic: “Cum grăiesc cei desăvârșiți?”; aceleia îi vor deveni firești cuvintele Sfinților Părinți: “Părutu-s-au Duhului Sfânt și nouă”; el mai limpede va înțelege locurile din Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Legământ, unde se vorbește despre o asemenea nemijlocită convorbire a sufletului cu Dumnezeu; se va apropia de adevărata pătrundere a felului cum vorbeau Apostolii și Prorocii. (...)

Omul este zidit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și chemat la plinătatea nemijlocitei împărtășiri cu El – și iată pricina pentru care toți oamenii fără osebire sunt datori să înainteze pe această cale; însă în experiența vieții ea se dovedește a fi de departe “nu pentru toți”. Aceasta pentru că **cei mai mulți aud în inima lor glasul lui Dumnezeu, nu îl înțeleg, și urmează glasul patimilor care trăiesc în suflet și care înăbușă cu zarva lor blândul glas al lui Dumnezeu.**

În Biserică există o ieșire din această jalnică stare, există o altă cale, și anume, a întreba duhovnicul, și a-i face ascultare. Însuși Starețul iubea această cale, îndruma către ea și a scris despre ea. Smerita cale a ascultării o socotea dintre toate cea mai sigură. Credea cu tărie că, pentru credința celui ce întreabă, răspunsul duhovnicului va fi întotdeauna bun, folositor, plăcut lui Dumnezeu. Credința sa în puterea tainei Bisericii și în harul preoției s-a întărit mai ales după ce a văzut la Vechiul Russikon, în timpul Marelui Post, la Vecernie, pe bătrânul Avraamie, duhovnicul, preschimbat “după chipul lui Hristos”, “strălucind negrăit”. Plin de credința harului, trăia aieva tainele Bisericii; însă, amintesc, el socotea că și “omenește”, adică în plan psihologic, nu este greu a vedea în ce fel precumpănește ascultarea către părintele duhovnicesc. **Spunea că duhovnicul, săvârșindu-și slujirea, răspunde la întrebare fiind în acea clipă slobod de lucrarea patimii sub înrăurirea căreia se află cel ce întreabă: în vârtutea acestui fapt se vede mai limpede lucrurile, și mai lesne este atins de lucrarea harului lui Dumnezeu.** Răspunsul duhovnicului, în cele mai multe cazuri, va purta pecetea unei oarecari nedesăvârșiri; aceasta însă nu pentru că duhovnicul ar fi lipsit de harul cunoașterii, ci fiindcă desăvârșita lucrare depășește puterile celui ce întreabă și nu îi este pe măsură. În ciuda nedesăvârșirii sfatului duhovnicului, odată primit cu credință și împlinit în faptă, va duce totdeauna la o creștere în bine. Însă această cale se deformează de obicei atunci când cel ce întreabă, văzând înaintea sa doar “un om”, se clatină în credință și, ca urmare, nu primește întâiul cuvânt al duhovnicului, punându-i împotriva propriile păreri și îndoieli.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie, Cuviosul Siluan Athonitul**, traducere din limba rusă Ierom. Rafail (Noica), Editura Accent Print, Suceava, 2013, pp. 83-86

Vitamine duhovnicești

Despre necazuri și ascultare

Când aveți un necaz, o ispită, o supărare sufletească, economică, trupească, fie că-i boală, fie ispită sau orice alt rău, îngenuncheați și rugați-vă să se facă voia lui Dumnezeu și nu a voastră (...)Domnul, Care a îngăduit ispita, îi dă totodată omului și mijlocul prin care să o depășească. **În orice ispită am cădea, dacă nu îngenunchem, dacă nu ridicăm mâinile și nu vărsăm lacrimi de implorare, ispita nu se îndepărtează.**

Ajutorul îl vom lua de la Hristos numai prin rugăciune. Dacă suntem nepăsători și trândavi în înfruntarea ispitelor, acestea se întăresc, devin mai amenințătoare, și păcatul devine mai primejdios. Rugăciunile pe care le facem cu căldură, de bunăvoie, cu durere și lacrimi vor fi ascultate. **E cu neputință ca Dumnezeu să-l lase să piară pe omul pocăinței și al rugăciunii; e imposibil. Ceea ce vrea Hristos de la noi e să înțelegem păcătoșenia noastră, să avem cunoaștere de sine, să cerem iertare și să-L iubim sincer.** Această iubire o cere Dumnezeu de la om, că altfel îl iubim pe diavol și ne ducem în iad. Dumnezeu nu va nesocoti rugăciunea smerită în duhul adevărului, ci se va îngriji și o va răsplăti. Când rugăciunea noastră este smerită, când este însoțită de faptele iubirii și milosteniei, Dumnezeu o va asculta și va răspunde. Prin ispitele de folos trebuie să trecem ca să ne mântuim, dar să ne rugăm la Dumnezeu să nu ne lase să trecem prin cele fără de folos și să ne fie primejdioase.

Ascultarea dăruiește lipsa de griji, căci **grija este o tuberculoză duhovnicească**, care încet-încet, precum microbul tuberculozei otrăvește viața omului, sufletul și trupul, și treptat aduce moartea. Așa face grija vieții, îl macină pe om ca microbul și îi ucide sufletul. Ascultarea se raportează la Hristos și nu la omul de care ascultă cineva. **Și când ucenicul ascultă fără gânduri ascunse, ci doar din iubirea pentru Hristos, atunci ascultarea lui este cuviincioasă înaintea lui Hristos. Să ascultăm doar din iubire pentru Hristos, și astfel drumul nostru către Hristos va deveni statornic și fără povârnișuri.** Care om de pe pământ nu a făcut greșeli și nu a fost rănit în lupta cu diavolii, cu patimile și cu lumea? Nu e vorba despre aceste răni, ci despre faptul că trebuie să vedem încontinuu locul unde trebuie să ajungem. **Cu cele două virtuți, ascultarea din iubire pentru Hristos și rugăciunea, vom reuși să dobândim iubirea lui Hristos. Și când iubirea lui Dumnezeu va veni în sufletul nostru, atunci vom primi lumină pe drumul nostru.** Atunci dragostea lui Hristos îndepărtează orice greutate și simțim că suntem foarte fericiți în viață. **Ascultarea îl smerește pe om și smerenia alungă orice lucrare ispititoare. Unde este smerenie, diavolul piere. Unde este mândrie și egoism, acolo își face apariția diavolul, ispitele și patimile. Ascultarea este o virtute foarte frumoasă, deoarece îl înarmează pe om cu multă smerenie atunci când ascultă din iubire pentru Hristos, cu luare-aminte.**

Sursa: **Părintele Efreim Athonitul**, *Despre credință și mântuire*, Ed. Bunavestire, 2003